

ПЕРЕЦЬ

Здоровенькі були!

Заповнила молодь сади, стадіони... От-от фестивальні по-
ллються пісні... Радисти! Включіть-но свої мікрофони! Бо хо-
четься слово сказати і мені. Тут тисячі друзів мене оточили,
веселі і юні, достойні хвали.

Учасник свята я, Перець-Перчило, кажу від душі:

— Здоровенькі були!

Вітаю героїв донецького краю, що славлять трудом рідну
землю вони! І вас, молоді хлібороби, вітаю, хто цвітом вкрашає
українські лані! Привіт сталеварам, студентам, матросам, май-
стрям, будівничим хороших квартир — усім, з ким над світом

ми голос підносим супроти війни, за співдружбу і мир!

Хай казяться й хижаться зграї ворожі — ми прагнем, щоб

люди у миру жили!

Бійцям, що у миру стоять на сторожі, окремо кажу:

— Здоровенькі були!

Дивлюсь я на ваші усміхнені лица і бачу, що кожен ціка-
виться з вас: а що, мовляв, Перець привіз у столицю у дні
фестивалю, људи на показ?..

Якраз я, шановні, до цього й підходжу (нічого тайти від вас
я не звін): привіз те, що в клунок вмістити не можу. Тож взяв
на підмогу собі грузовик! Стойте він і жде у кінці на зупинці.
Будь ласка! Огляньте запрошую всіх. Дивіться на шостій і
сьюмій сторінках, кого притаскав људи людям на сміх! Ще є оті
типи, що липнуть смолою, де люди працюють і творять добро.
Я їх вимітаю своюю мітлою, нещадно беру на колюче перо!

Перчіть їх і ви, щоб в житті молодому вони на путі не стир-
чали, як пні... Повернетесь, друзі, із свята додому — як стрі-
нете їх, то пишіть ви мені.

Бажаю вам успіхів на фестивалі, бажаю здоров'я в учобі, в
труді! Кронуйте в майбутнього сонячні далі, щасливі друзі
мої молоді!

А зараз, шановні, пройдіть на хвилинку і гляньте на мій
фестивальний «сюрприз».

За мною!

На шосту і сьюму сторінки!

І є ж на світі такі невдячні люди! — Думали про них, Федір Андрійович Рудик — начальник Житомирського управління експлуатації осушувальних систем — тільки головою хитає.

— Люди, люди! Ти ім добро робиш, а вони...

Учинив Федір Андрійович одне добре діло: прийняв на посаду дільничного меліоратора А. І. Харченка і, між іншим, позичив у нього 1200 карбованців.

Працював дільничний меліоратор. Зарплату одержував. І раптом — подумати тільки! — дійшов до такої зухвалості, що попросив начальника управління повернути борг.

— Повернути? Начувайся ж, я тобі поверну! — подумав Федір Андрійович.

Віддав гроши. А через день ще й наказа видає: дільничного меліоратора А. І. Харченка з роботи увільнити.

Федір Андрійович Рудик твердо впевнений, що ощастив і всіх інших своїх підлеглих, милостиво погодившись керувати ними. От він і жде, щоб ощастилені, чим можуть, платили йому за це.

А чим, наприклад, міг йому заплатити русловий ремонтер І. Ф. Ленч? Ремонтер, очевидно, ніколи не догадався б, та, спасибі, сам Рудик підказав:

— Маєш у своєму розпорядженні казенних коней? От і прикинь головою, як цими кіньми свіжу копійку робити.

Ремонтер зметикував. І почав кіньми на стороні «робити» не копійки, а довгі карбованці і носити їх начальникові управління. Той, задоволено посміхаючись, хвалив:

— Стараєш, стараєш, браток. За мною — не пропаде.

І якася дещоция перепадала І. Ф. Ленчу.

Дякують Федорові Андрійовичу й інші руслові ремонтери. Вони ремонтують його власну квартиру і прибирають у нього на подвір'ї. Вони й сарай йому збудували. Розплатився він з ними за все одним тільки спасибі. О, він знає, що таке вдячність! Вдячності вимагає він і від підлеглих.

Чекав Федір Андрійович вдячності і від свого тихого, небалакучого бухгалтера А. В. Шмайдюка. І раптом — уявіть собі — заговорив бухгалтер. Та ще як заговорив! І про коней, що працюють на начальника управління, сказав. І про державний фураж, ним, Федором Андрійовичем, привласнений. І про незаконно куплений мотоцикл. І про інші зловживання.

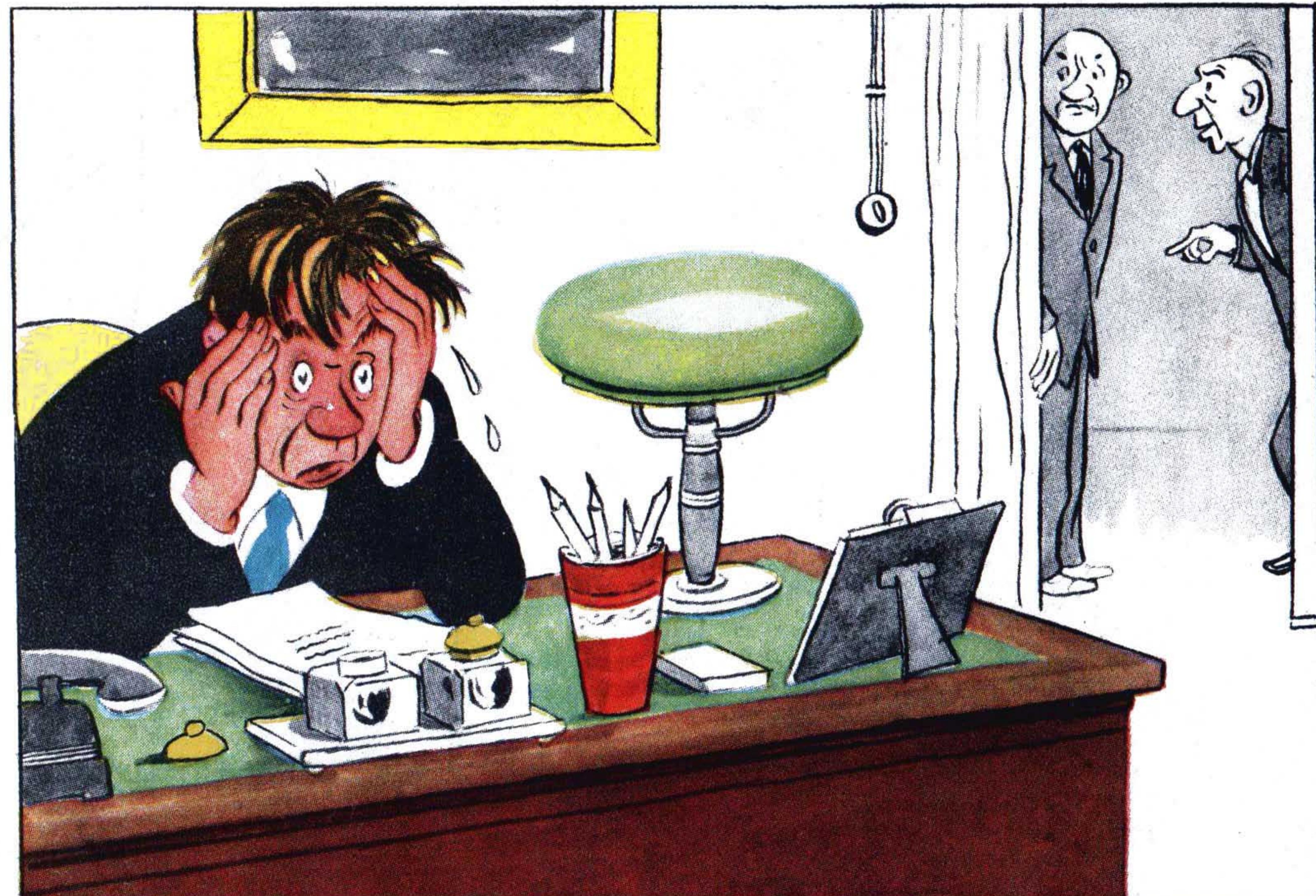
Отак віддячив!

Ні, не міг Федір Андрійович такого стерпіти. Він негайно ж зняв бухгалтера з роботи.

— І іншим таке буде, — заявив він, — якщо вони...

Інші підлеглі Федора Андрійовича Рудика рота вже не розтуляють, мовчат. Мовчить чомусь і Головводгосп УРСР, хоч і туди вже долинула слава про Рудикові діяння. Даремно тільки мовчить. За такі діяння людині обов'язково треба віддячити по заслугах. Щоб не подумав ніхто, що керівники Головводгоспу — люди невдячні.

М. МАКОГОНЕНКО.

— Що це з Іваном Степановичем?! Чи не захворів бува?

— Ні, це він уперше самостійно питання вирішує.

(БАЙКА)

Раз на банкеті гості п'яні
Хвалили редьку у сметані.
І навіть хтось пожартував,
Що він не єв ще кращих страв.
Дурна й повірила, зраділа,
Хвостом чванливо завертіла:
— Ну, землячки, тепер узнали,
Кому хвала і честь?..
Тож недаремно вихвалали,
Бо сила в мене єсть...
От вам і репана, й печена!
— Та вгомонися, навіжена! —
Озвавсь Буряк. —
Сметану справді хвалить всяк,

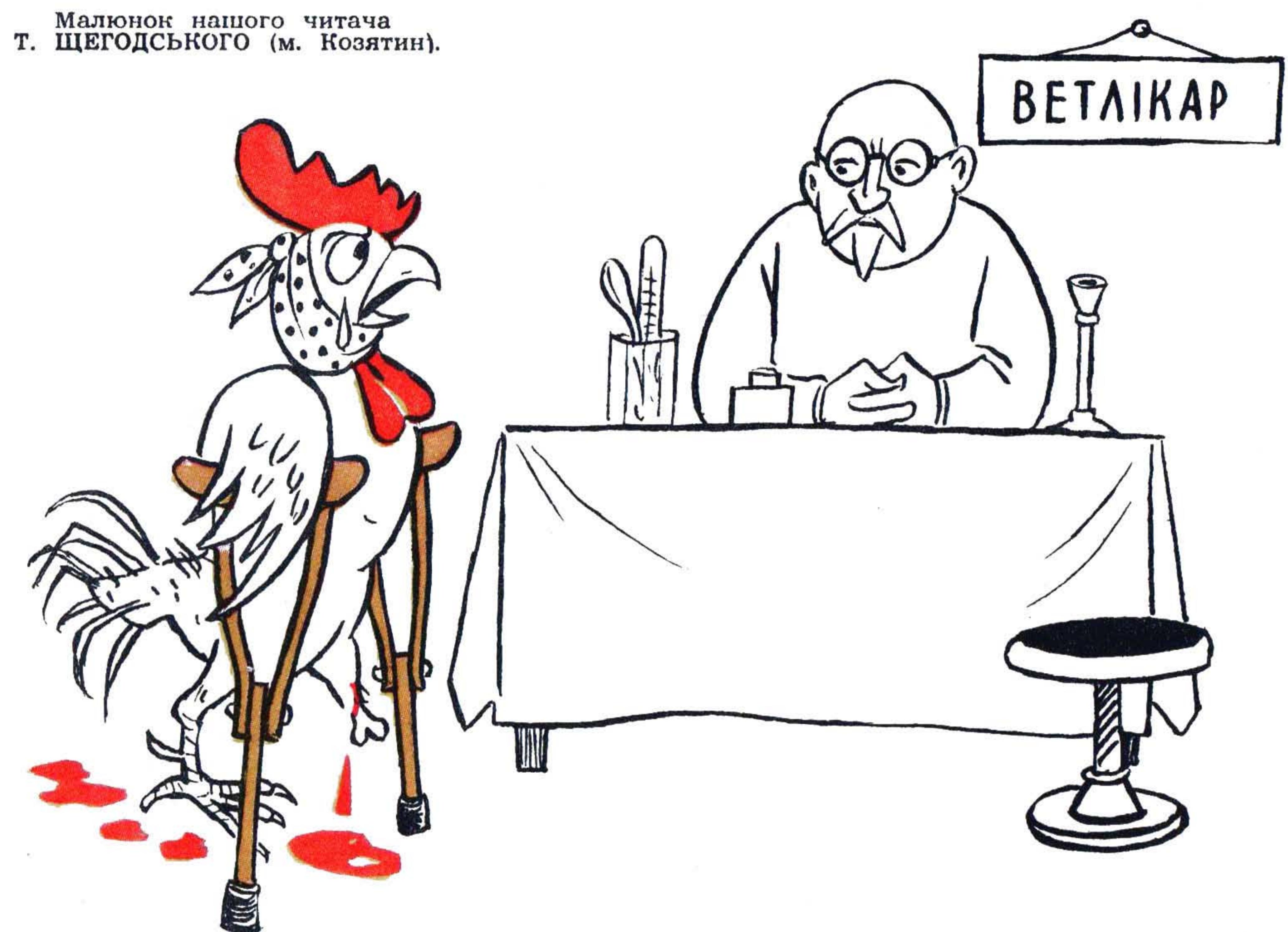
А ти от кирпу гнеш дарма.
Скажи по суті справи:
Чи варта ти чого сама,
Коли нема приправи?..

Отак не раз
І серед нас:
Та він і се, та він і те,
Жар-птицю він дістане...
А придивись — таке пусте,
Мов редька без сметани.

М. ГОШМАН.

м. Одеса.

Малюнок нашого читача
Т. ЩЕГОДСЬКОГО (м. Козятин).

— Хоч мене врятуйте, бо лисиці всю птахоферму з'їли...

аварійний ВИПАДОК

У Миколаєві на розі двох вулиць сталася аварія: третіокласник Толя на самокаті власної конструкції з ходу налетів на невідомого дядю і збив його з ніг. Дядя впав, і Толя впав. У дяді з кишені випала авторучка і розбилася. А в Толі з кишені поспалися якісь гвинти, гайки, блискучі ролики...

— Носить тебе, шибенику, по тротуарах! — сердито сказав дядя, обтрушуясь.— Бачиш — авторучку розбив мені.

— А ви мені — самокат,— заплакав Толя.— Де я тепер такого підшипника дістану? Знову за ним аж на Старий Водопій біжи...

— А іх що, продають на Старому Водопої?

— Не продають, а... так беруть. На заводі.

— На якому заводі?

— На цегельно-черепич...

— ...чепечичному?

— Еге ж. Там до біса всього валяється...

— Як це — валяється? Там будеться завод,

а для нього лежить устаткування — різні машини, верстати. Вони коштують мільйони карбованців. А ти кажеш — валяється... До речі, що це в тебе за ролик?

— Та звідтіля ж, з Старого Водопою. Стьопа зняв з транспортера.

— Який Стьопа?

— З п'ятого «бе»... У нього розвідний ключ. Знаєте, які штуки ним скручує? Отакенні! Навіть з магнітом...

— Магнітні запускачі! — здивувався дядя.

— Може, й... запускачі. Не знаю. А вам що, дядю, магніт потрібен? Так я скажу Стьопі — він вам з Старого Водопою скільки хочете привезе.

— Як це привезе?

— А так: те, що не може донести, він кладе на візок і везе. Всі так роблять. Навіть дорослі. Один дядя при мені на машині приїхав. Він, правда, нічого залізного не брав, а тільки дерев'яне. Поодбивав з обшивки верстата дошки і повіз. «Це, каже, мені здається на голубник».

— Неподобство! Роздягати верстат, щоб собі голубник будувати... Ти не знаєш, хто той дядя?

— Знаю: шофер. Відповідальний шофер. Директора заводу возить. А іноді, кажуть, навіть самого начальника обласного управління промбудматеріалів Льва Володимировича Лопахіна.

— Як? Мене? — у дяді очі стали круглими...

І в Толі очі з подиву теж покруглішали:

— Так це ви, дядю, і є Лопахін?

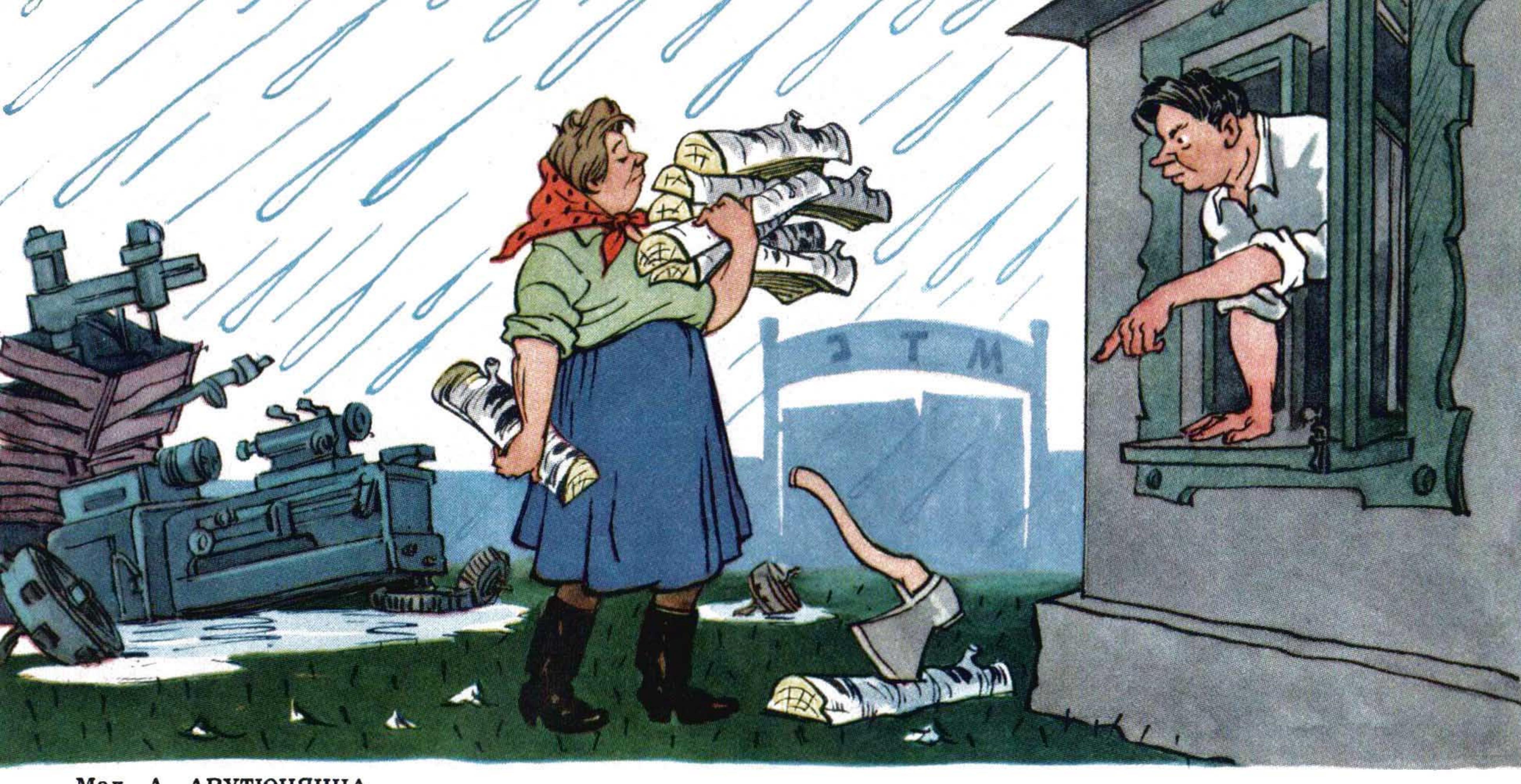
Але останніх слів дядя вже не чув.

— Ой! — скрикнув він, глянувши на годинника, і дуже-дуже заспішив. Треба ж було купити нову авторучку, поки ще не закрилися магазини.

Є. МАТЛЕВ.

— Дозвольте пройти!
— Тільки через мій труп...

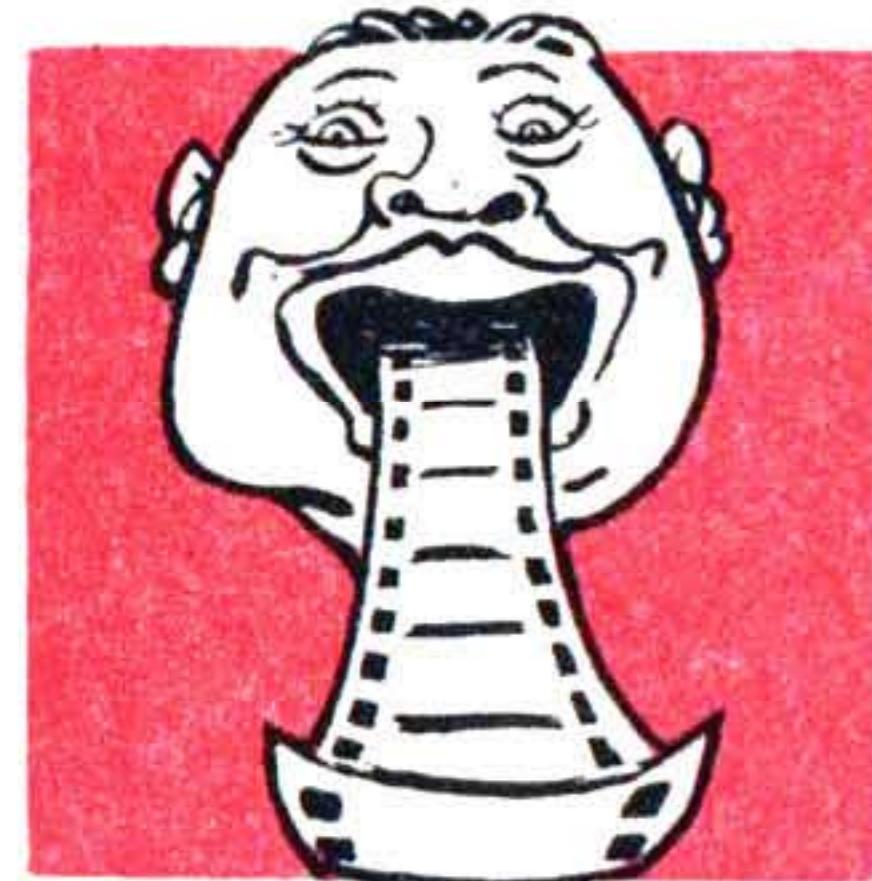

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

СВОЯ СОРОЧКА...

Директор МТС. — Не забудь нашу сокиру забрати в хату, щоб не заіржавіла бува.

«З-ЗА ПОГАНОЇ ПОВОРОТЛИВОСТІ...»

Голові правління Петрівського сільського споживчого товариства Сиваку В. Л. запропонували скласти звіт перед пайовиками. Про організацію зборів Сивак не подбав. Він почув, що в першій бригаді колгоспу ім. Кірова буде демонструватись кінофільм, та й гайда туди.

У клубі зібралося багато молоді, а от пайовиків не набралося й десяти чоловік. Байдуже. Сивак «видав» дозвільні, та не абияку, а півторагодинну.

Кіноглядачі, щоб швидше побачити фільм, охоче визнали роботу правління ССТ «цілком задовільною». І проголосували за це.

А Петрівське споживче товариство так працює, що дійсні пайовики зовсім незадоволені. Про це вони й написали листа до редакції районної газети «Петропавлівська зоря». І ось на цей лист голова Петропавлівської райспоживспілки Петро Карпович Кошкар дав дипломатичну відповідь. Він написав:

«...Перевіркою встановлено, і пояснення т. Сивака про те, що на даній дільниці збори проводились згідно норм, у відношенні того, що окремих товарів не завжди буває у продажу, то це мались випадки з-за поганої поворотливості т. Сивака».

Про поворотливість Сивака нічого говорити, бо ми вже бачили, як ловко він вивернувся на зборах. Варт сказати про поворотливість керівників райспоживспілки. Меткі вони, дуже меткі!

З 1 жовтня минулого року було знижено ціни на певну групу товарів. А в магазинах чотири місяці продавали ці товари за старими цінами. Приклад: у Брагинівському ССТ дитячі калоши продавали по 21 крб. 37 коп., замість прейскурантної ціни 15 крб. 70 коп.; у центральному магазині робкоопу радгоспу «Дніпропетровський» хлопча пальта продавали по 304 крб., замість дійсної ціни 265 крб. 41 коп.

Чому таке було? А тому, що голова правління райспоживспілки Кошкар і головний бухгалтер Никонов утопили десь наказ про зниження цін.

Кілька місяців добивалися механізатори Дмитрівської МТС, щоб у них відкрили ідальню. Добилися. Але ж у новій ідальні зразу ж завели найгірші порядки. Посипалися скарги. Кошкар і тут виявив неабияку поворотливість — він наказав закрити ідальню. Механізатори залишилися при своїх інтересах.

І так, куди не повернись. Правду Кошкар писав: — погана поворотливість!

Л. ПЕТРІВЕЦЬ.

Дніпропетровська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, мабуть, не повіриш, що в донецькому степу, поблизу міста Сталіно, з'явилася, як із землі виросла, висока гора.

Називається вона скромно — Бугор. Однак альпіністи бояться до неї потикатися, ризикувати не хотять. А нам, мешканцям селища шахти № 31 у Рутченково, що розкинулося на тому Бугрі, доводиться штурмувати Бугор щодня, за всякої погоди. Найважче буває зимою. Дорога перетворюється на захаращений мерзлим брилами льодовик. А в нас ні льодорубів, ні «кішок», ні іншого альпіністського спорядження нема. Ще гірше весною. З Бугра безперервно повзе непролазна грязюка. Хоч бери та вертольотом діставайся до «житлової» чи «продовольчої» бази.

Пробували ми штурмувати наш житлово-комunalnyй відділ шахти № 31, щоб упорядкувати наше селище. Та він неприступний, мов крижана гора. Може, хоч ти, Перче, допоможеш нам звернути цю гору!

Г. ВАСИЛЬЄВА.

Трест «Рутченківугілля»,
м. Сталіно.

Чи треба слухати дружину?

(ЗА МОТИВАМИ СЕРБСЬКОГО ФОЛЬКЛОРУ)

«Чи треба слухати дружину? —
В судді спитав Федь-селянин.
Суддя сказав: «Звичайно, ні!»
«Я теж так думав, — мовив Федя. —
А жінка каже все мені,
Щоб я відніс вам глечик меду...»

Юрій КРУГЛЯК.

Мал. Л. БОЙКА

— Купи мені таку машину...

— Купи мені таку машину...

Відповіданий ЗЯТЬ

Субота — гарячий день на приміській трасі Харків—Чугуїв. Автобуси, які кожні п'ятдесят хвилин ідуть з Харкова, переповнені. Багато пасажирів, зокрема студенти, поспішають додому на вихідний.

Один з автобусів у суботу, 13 квітня, не міг рушити з стоянки. Не тому він прикипів до асфальту, що зіпсувався, а тому, що на східцях стояв на одній нозі юнак, ухопившись правою рукою за двері. Двері не відчинялися.

 Пасажири, яким теж не пощастило попасті до автобуса, радили висунові:

— Зайдіть краще, бо на повороті небезпечно, можна впасти й розбитись. Через 50 хвилин в іншу машину сядете. Ви ж не поспішайте на іменини до тещі!..

— А може, до тестя! — огризнувся висун.

Шофер, побачивши, що графік руху порушений, вийшов з кабіни і попросив пасажира звільнити східці. Кандидат у пасажири тільки чміхнув. Тоді шофер взяв його за рукав і стягнув зі східців.

Упертий пасажир — студент Харківського юридичного інституту Валентин Свиридов — приїхав додому черговим автобусом. Отут і почалося. У кабінет голови виконкому Чугуївської районної Ради залунало:

— АТК? Хто це? Диспетчер Коломієць? А начальника Литовченка нема? Передайте: дзвонив Масляник, звелів йому негайно зняти з автобуса шофера Ширяєва і перевести його на вантажну або на ремонтні роботи в гараж. Вам не ясно? Ширяєв хуліган! Скажіть Литовченкові, щоб у понеділок разом з тим шофером до мене прийшов...

У понеділок начальник автотранспортної контори постукав до кабінету голови:

— Ви, Григорію Антоновичу, мене викликали?

— Так. У вас автобуса водить хуліган Ширяєв! — голова виконкому підвищив голос. — Він зсадив з автобуса мого зятя! Негайно звільніть Ширяєва або пересадіть на вантажну!

Литовченко почав пояснювати, що Віктор Ширяєв кращий водій АТК і за весь час своєї роботи жодного зауваження не мав. Він нагадав, що Ширяєв пройшов уже без капітального ремонту 300 тисяч кілометрів.

Масляник розлютувався:

— Коли не виконаете моє розпорядження, я подзвоню Волкову...

Литовченко замовк, бо Волков — то начальник обласного автобусного тресту.

Постукав і Ширяєв до кабінету голови. Зайшов, щоб пояснити, як діло було, але розгніваний тесть вигнав шофера з кабінету.

Литовченко повернувся до своєї контори і, наперекір здоровому глазду, видав наказ:

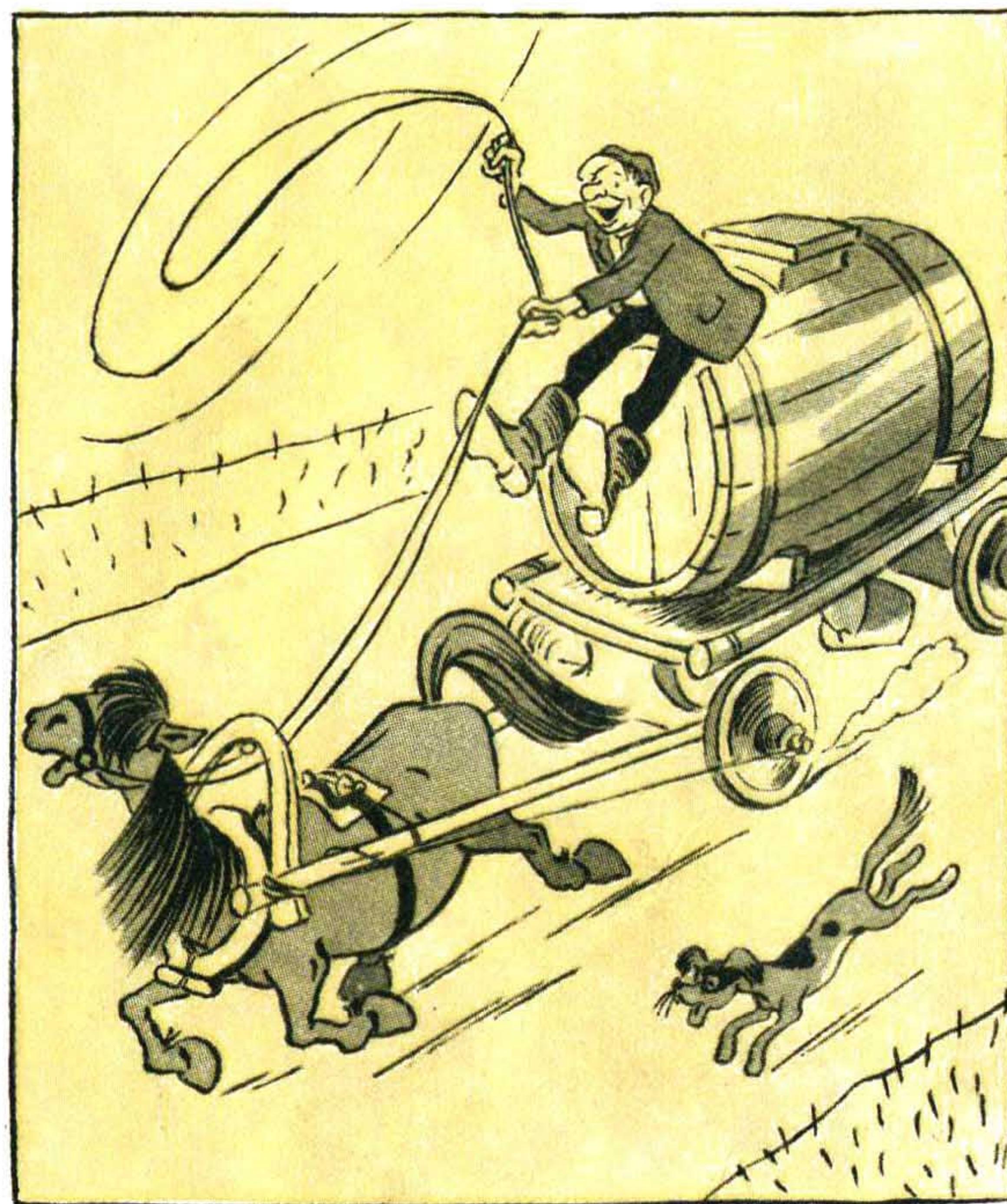
«Водій Ширяєв В. допустив грубість і висадив пасажира із автобуса за рукав. Наказую: водію Ширяєву В. за грубе ставлення до пасажира зауважити і перевести на ремонтні роботи на два тижні»...

Побоявся сваритися з таким тестем, як Масляник!

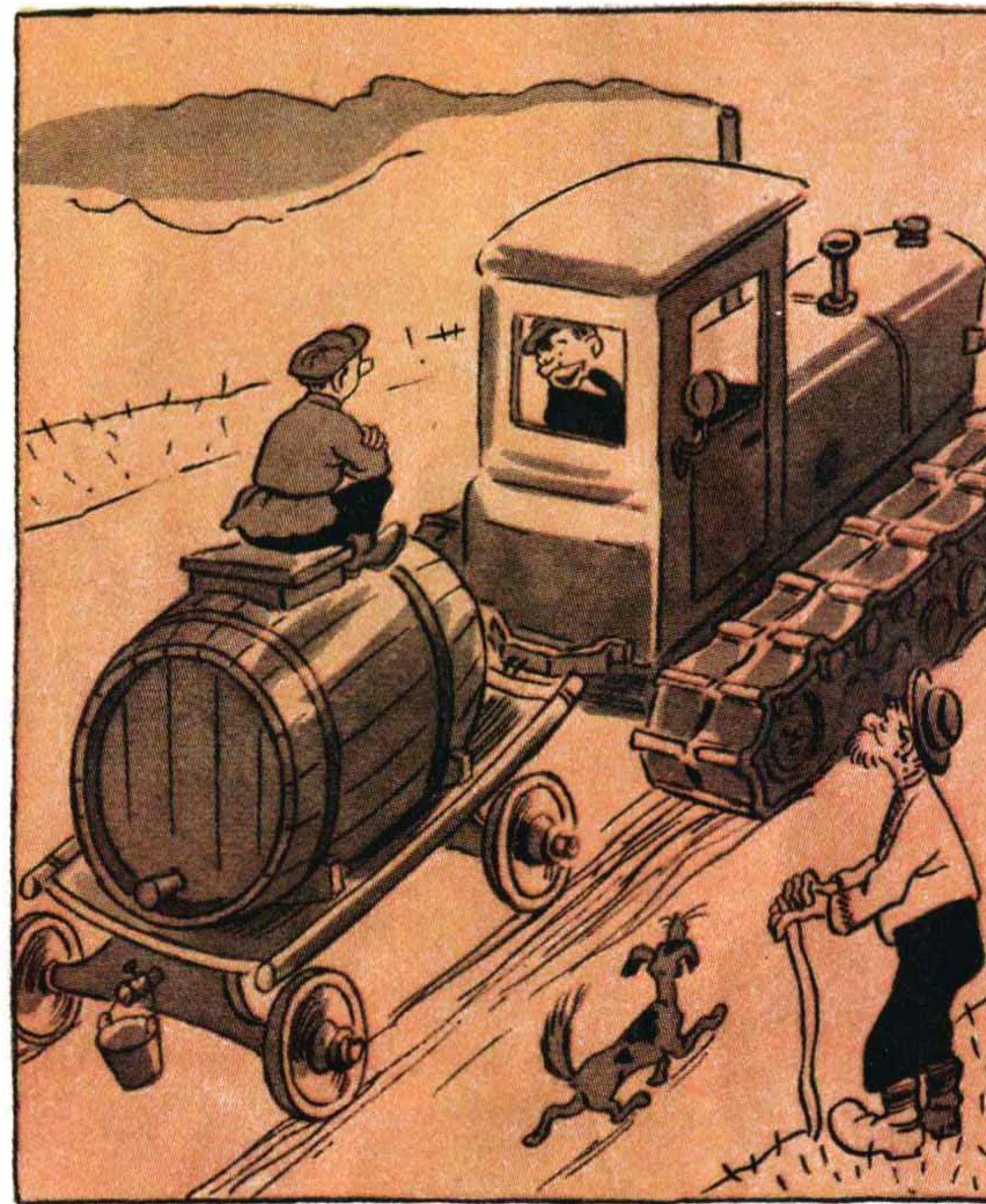
С. СУМНИЙ.

м. Чугуїв.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Розпрягайте, хлопці, коні...

Та впряжені трактори!

У багатьох колгоспах погано використовують живе тягло.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Купила я своєму десятирічному синові сорочку. Розмір тридцять шостий — саме такий, як треба, і матеріал хороший — м'який, теплий, приємного кольору. Словом, сорочка як сорочка, але одягти її не можна: голова не пролазить.

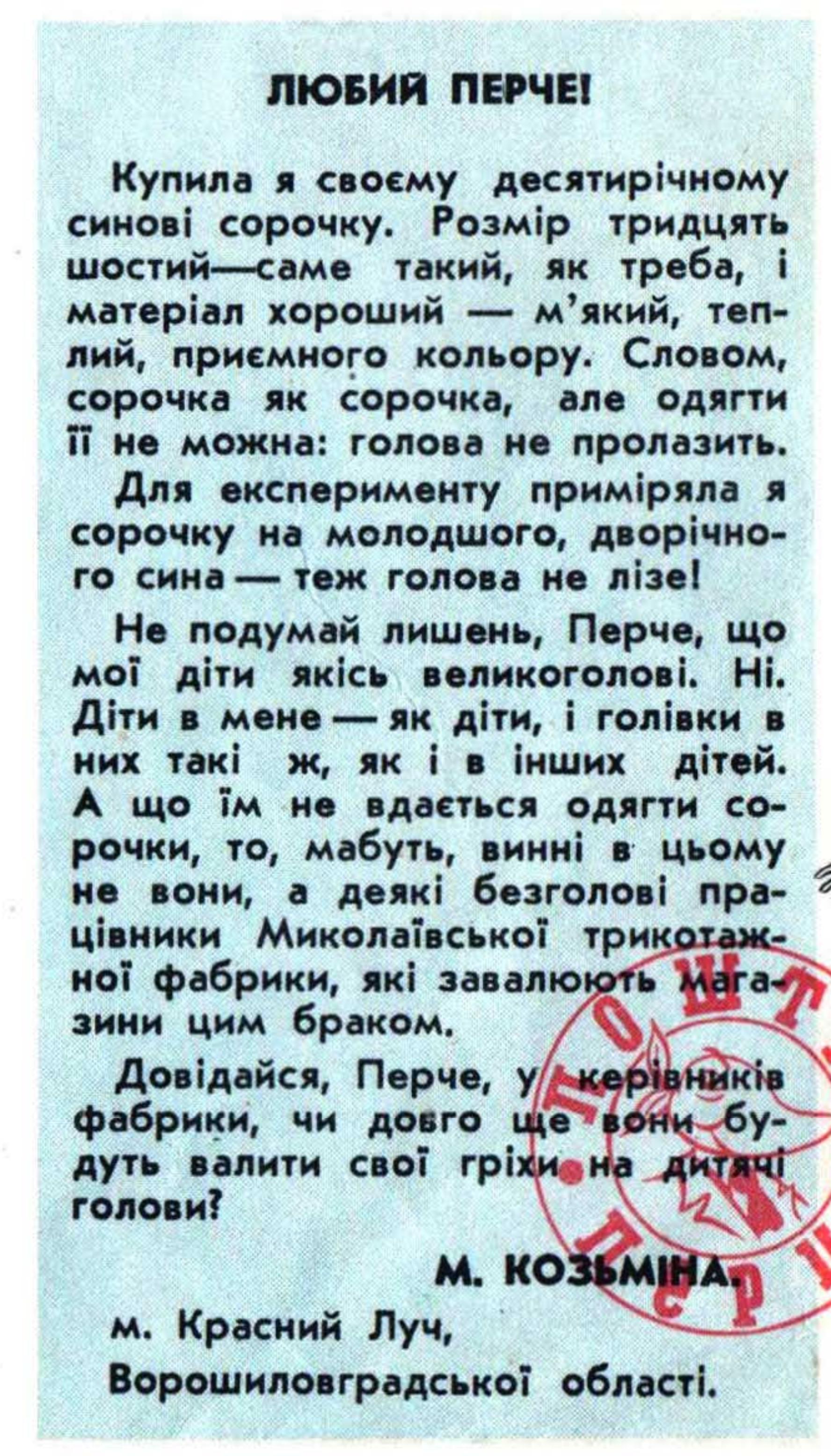
Для експерименту приміряла я сорочку на молодшого, дворічного сина — теж голова не лізе!

Не подумай лише, Перче, що мої діти якісь великоволосі. Ні. Діти в мене — як діти, і голівки в них такі ж, як і в інших дітей. А що їм не вдається одягти сорочки, то, мабуть, винні в цьому не вони, а деякі безголові працівники Миколаївської трикотажної фабрики, які завалюють магазини цим браком.

Довідайся, Перче, у керівників фабрики, чи довго ще вони будуть валити свої гріхи на дитячі голови?

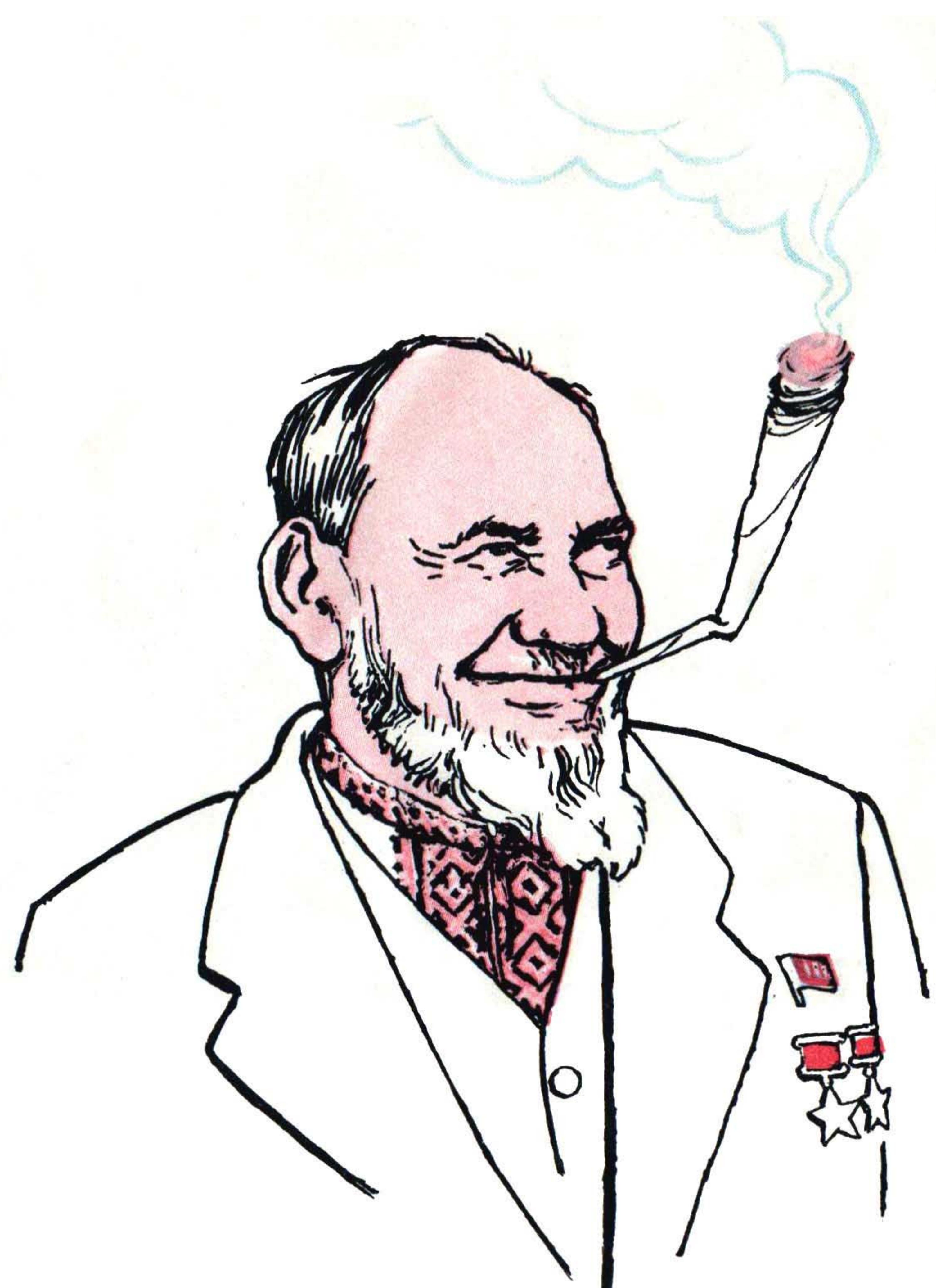
М. КОЗЬМИНА

м. Красний Луч,
Ворошиловградської області.

До 70-річчя з дня народження
дівчі Героя Радянського Союзу
т. Ковпака С. А.

Дружній шарж С. САМУМА.

У війну, у громадянську
Бився за владу він радянську.
В Вітчизні — в грізний січі —
Став герой — Героєм дівчі!
Знають всі його... Ще б пак!
Це ж прославлений Ковпак!

Дивіться, кого я
на сміх вам присві!

Широке глибоке

Як договір складали, то дуже себе вихвалили і багато обіцяли: «Та ми вам такий ставок спорудимо, що ахнете! Що вже буде широкий, а що вже буде глибокий! Не ставок, а море!»

А договір складали: Дніпропетровська машинно-механічна станція № 7 (яка міститься у м. Новомосковську), з одного боку, і колгосп ім. Кірова (село Жовте, П'ятихатського району), з другого боку.

Почалося будівництво. Колгосп не шкодував ні робочої сили, ні грошей, бо вода йому йде, як потрібна! Було витрачено чистими грошима 161.983 крб.— про трудодні вже не кажемо.

Та недовго милувалися колгоспники своїм морем. Восени 1955 року будівництво ставка закінчили, а вже в лютому 1956 року водозлив греблі почав розповзатись. Втекла вода, стало в морі... горобцеві по коліна.

Покликали начальника будівельної дільниці № 1, Соколовського С. Д., який будівництвом керував.

— Що ж це ви зробили? — запитали його.— Воно ж купи не держиться!

— А ми зараз актом ударили! — бадьоро відповів Соколовський.— Напишемо акта, що водозлив дійсно треба ремонтувати.

Написали. Поклав Соколовський того акта у кишеню, та тільки його й бачили...

З того часу минуло більше року. Водозлив зовсім розвалився, вже гребля руйнується...

Не раз і не два правління колгоспу ім. Кірова зверталося до директора машинно-механічної станції № 7 т. Риля. А той теж добре потішає:

— Акт є? Є! Чого ж ви хвилюєтесь?

Неодмінно треба скласти ще одного акта,— такого, щоб у бракоробів Риля і Соколовського відпала охота пускати колгоспні гроші за водою.

Л. ВОДЯНИЙ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

— Увага! Передаємо легку музику... про відгодівлю свиней... Свині відбирають на відгодівлю, коли... починаються спортивні змагання ватерполістів...

Не дивуйся, Перче. Не подумай, що у автора цього листа не всі дома: отак говорить радіо у нас, у районі Мала Виска.

І найчастіше тоді, коли якраз усі дома збираються і хочуть послухати музику чи іншу якусь цікаву передачу.

На нашому радіовузлі сидять дуже нетерплячі люди з техніком т. Самотугою на чолі. Ім хочеться знати все, що робиться в ефірі, і вони часто ні з сього, ні з того починають розгулювати по хвильах.

Як нам остохнили отакі «передачі» нашого вузла, важко вже їх передати!

Б. СТЕЦЬ.

Кіровоградська область.

Зав. райавтошосдором: — Отуди к бісу! Раз за три роки вибралася оглянути шляхи в районі — і на тобі!..

Ха! Ха! Ха!

Першого квітня 1957 року у Надвірній, Станіславської області, сталася пригода, яку ще й досі згадують надвірнянські громадяни з таким реготом, що аж луна йде.

Першого квітня, так десь в полудень, у караульному приміщенні пожежної трапився задзвонив телефон. Начальник пожежної команди т. Вишневський миттю кинувся до трубки й почув переляканій голос чергового на каланчі:

— Каравул, горимо!

— Не валяй Ваньку! — засміявся Вишневський.— Думаєш, ми забули, що сьогодні перше квітня?

— Й-богу, горимо! Наш пожежний сарай горить! — кричав черговий.

— Ха! Ха! Ха! — тричі прохахакав Вишневський і повісив трубку.

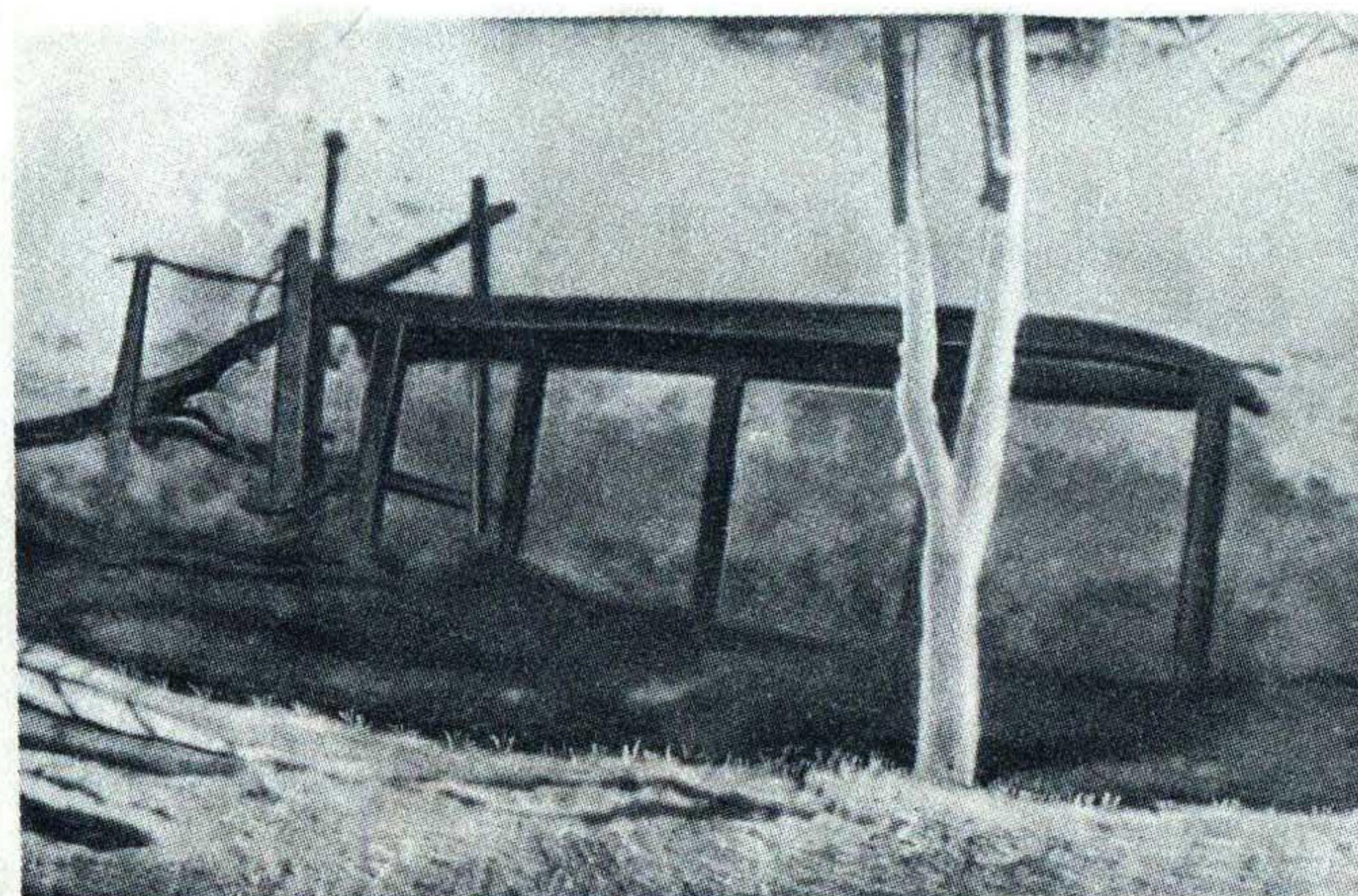
Подзвонили з сироварного заводу:

— Ваша пожежна горить! Гасіть!

— Ха! Ха! Ха! Привіт з першим квітня! — знову відбувся жартом начальник пожежної команди. А тимчасом пожежний сарай горів, як смолоскип.

Збіглися люди, почали гасити пожежу. Через 20 хвилин, перевіривши, що сарай горить не на жарт, скопили брандспойти і пожежники. Але було вже пізно.

Від пожежного сараю, як ви бачите на знімку, лишилося саме «Ха! Ха! Ха!»

Усліді можності

Не поталанило Михайлу Семеновичу Черевкові — завідующему Городенківським відділом комунального господарства. Спіймався він на якісь брудній махінації і потрапив під суд. Як повідомила ще 12 лютого станіславська обласна газета «Прикарпатська правда», народний суд «за зловживання службовим становищем» засудив М. С. Черевка на один рік позбавлення волі умовно з забороною займати керівні посади протягом двох років.

Присуд цей у Городенках зрозуміли дуже своєрідно. Тут вважають умовою не тільки першу, а й другу частину присуду. Черевко й досі завідує комунгоспом. І завідує не умовою, а цілком реально. Про це, наприклад, свідчить проведений швидкісним методом ремонт будинку, в якому мешкає голова виконкому Городенківської ради т. Личук. 19 тисяч карбованців втратив Черевко в обладнання цього особняка, щоб переконати голову виконкому, що той і справді живе у світі умовностей.

І переконав. Це вже безумовно.

Н. НЕТУДИХАТА.

**ПИТАЙ,
ВІДПОВІДАЙ!**

Що таке фата-моргана? — запитує начальник станції Чабанівка, Одесько-Кишинівської залізниці, т. Безпрозваний Д. П.

Відповідаємо. Це — міраж, обманне видовище. Наприклад: пепесувні вагон-клуб і вагон-лавка, що їх працівники станції Чабанівка часто бачать і з послуг яких ніколи не користуються, бо на станції ті вагони не зупиняються.

Управління Одесько-Кишинівської залізниці ніяк не спроможеться влаштувати тут тупик для відчіплених вагонів.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Декому може здатися, що студенти Кам'янець-Подільського індустріального технікуму почали впадати в дитинство. Їх часто можна побачити на «дитячій гірці». Але пояснюється це дуже просто: тут вони провадять спортивні заняття. Нічого не поробиш, іншого місця нема!

Правда, біля нашого гуртожитку є зручна ділянка землі, де можна збудувати стадіон або, принаймні, спортивний майданчик. Студенти охоче зробили б це власними силами. Однак директор технікуму т. Єршов категорично заперечує проти будівництва стадіону.

Цікаво, Перче, до якого стану дійде спортивна робота в технікумі, коли й далі вона котитиметься вниз по похилий площа «дитячій гірки»?

В. ЗАМОЖНИЙ
студент.

Кам'янець-Подільський, Хмельницької області.

Паперова хуга

Велика справа — планування! В усіх галузях народного господарства.

Тисячі, сотні тисяч вагонів курсують щодня з краю в край України, і все — по плану, і все — за графіком.

Щоб, значить, без жодної затримки.

Підкотили, скажімо, до якої станції Львівської залізниці вагони, навантажені вугіллям, лісом, продтоварами... А їх тут же розвантажили і поганяй далі — на Донбас, на Урал, на Закарпаття...

Прибув порожнік до станції призначення, а там знову — раз! — навантажили і — щасливої дороги!

Та, на жаль, не завжди так буває.

За рахунок невиконання плану перевозок окремими організаціями на кожній залізниці створюється деякий резерв вагонів. Особливо великий той резерв буває, коли замістілі шляхи позаносять або водою баюри на під'їзних шляхах позаливає.

Отут і з'являються так звані непланові вагони.

Багато клопоту завдають керівникам Львівської залізниці оті капосні «непланові».

Та хіба тільки їм?

Вони завдають багато клопоту і тим, хто надсилає заявки на вагони, головним чином, із стелі списані.

Схопитися, скажімо, серед ночі т. Родін та — лусь себе доловено по лобі!

— І як же я міг забути? Мені, крім запланованих вагонів, ще добрий шмат на квітень треба! Ай-я-я-я! І як же я прогавив?

А вранці на роботі:

— Хутчий-но, голубе, телеграфу начальнику Львівської залізниці, інакше — йдемо на дно!

Секретар блискавкою — з кабінету, і полетіла телеграма-блискавка:

«Прошу подати... п'ятсот вагонів додатково до плану тчк...»

Заст. міністра міського і сільського будівництва Родін.

А навздогін ті з іншого боку:
«З огляду на велику кількість заявок... гостра потреба взуття»

вого крему... просимо додатково до плану...

Керуючий Львівською міжобласною конторою Укрмісцевзбуд Овчинников.

А навпереди:

«Негайна потреба квашеної капусти... Конче потрібно вагонів понад план... Укрплодовооч Погорелов».

В ефірі починається колотнечка. Летять телеграми з вимогою надати додатково до плану вагонів з Ровенської облконтори «Укрживіскотсировини», з Житомирської хмелебафабрики, з Львівського м'ясокомбінату. Летять від заступників міністрів, керуючих, директорів. І кожного му треба «понад план» та ще й «до зарізу»...

І так — з місяця в місяць.

Близько тисячі папірців прилетіло до начальника Львівської залізниці тільки за п'ятнадцять днів квітня. І в кожному папірці вимога надати додатково до плану 5—10—100 вагонів. А в загальній кількості — сім тисяч.

Буше паперова заметіль, не затихає колотнечка в ефірі. Чотири інженери та один технік відділу планування перевозок Львівської залізниці щодня з ранку до вечора борються з цим «стихійним» лихом. Вони відмахуються зустрічними телеграмами, затулюються категоричними відмовами, ховаються за директивні вказівки. Однак,

паперова хуга, не передбачена жодними прогнозами, від того ще тільки лютишає.

Та це ще півбіди.

Завітайте в розпалі трудового дня до приймальної начальника відділу планування перевозок т. Хорошева і ви побачите гомілливу чергу людей.

Це — «ходоки». Вони прибули сюди — хто літаком, хто поїздом, хто автомашиною з надією одержати непланові вагони. Це представники організацій та установ, так звані «штовхачі». Вони твердо переконані в тому, що й крапля камінь пробиває, коли довбе раз по раз по тому самому місці.

Заходить такий «штовхач» у кабінет (для успіху справи краще, коли непоголений, невмиваний і в зім'ятому одязі) і починає:

— Другий тиждень ходжу... Самі бачите, на що перевіся... Додому повернуся — рідні дітки не впізнають... А ви вагонів не даете...

Поміж цими «штовхачами», дивися, та й визирне, як щур з-під печі, лисніюча пика шахрая, спекулянта... І йому «вагони потрібні» і теж «до зарізу»... І в нього є папірці, підписом і печаткою засвідчені.

Це й сьогодні не закінчено слідство у справі зграї шахраїв і спекулянтів, затриманих наприкінці 1956 року в Станіславській області. Серед затриманих Вербицук — колишній лісомайстер будуправління Станіславської облспоживспілки, Кіт та Пікарюк — з Хмельницького ліспромгоспу, Гайовий, Сердюк — люди без певних заняття, та інші... Ця злодійська зграя, одержуючи по фальшивих документах вагони, спродає колгоспам та індивідуальним забудовникам державного лісу на суму більш як півмільйона карбованців.

Знайшлися шахраї і на Дрогобиччині.

А тимчасом Міністерство міського і сільського будівництва зовсім не планує централізованого постачання лісом великої кількості колгоспів та індивідуальних замовників.

Окремі міністерства дуже «приблизно» враховують потреби підвідомчих підприємств і організацій.

У західних областях будуються вісім цукрозаводів. Будівництва треба безперебійно постачати матеріалами. Проте, Тернопільський трест «Укрцукробуд» (керуючий трестом т. Ясинський), а слідом за ним і Міністерство промисловості провідольчих товарів запланували лише половину потрібної кількості вагонів. А потім почнуть бити на сполох.

Час на те, щоб скласти обґрунтовані заяви, є. Адже організації подають їх до міністерств за 50 днів до початку нового кварталу. Сиди, перевіряй, економічно обґрунтовуй — тільки поменше з стелю консультуйся!

А отже, є такі, що люблять на стелю поглядати...

Слід закинути й управлінню Львівської залізниці (начальник тов. Головченко). Не завжди воно виконує план подачі потрібної кількості вагонів. Так, за перший квартал будмонтажному управлінню тресту «Укрцукробуд» Львівська залізниця не додала майже 300 вагонів.

А все разом і здіймає паперовоу заметіль. Звідси й «штовхачі», звідси й шахраї, що звікли в каламутній воді рибу ловити.

Велика справа — планування!

Та коли до нього по-казенному підходить, з міркою: «Папір все витримає», — то й наслідки бувають, як у тієї кумі, що «варила — не варила, аби добре говорила».

Кепські наслідки!

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

Пастички горе-токара Степана Скокаря

Токар я, та ще й Степан,
Всім про це відомо.
Три дні в тиждень я роблю,
А три сиджу вдома.

Вчора в зміні особливо
Дуже я «трудився»:
По цеху блукав, курив,
Ледь не занудився.

Сам я токар-«швидкісник»,
Марно час не гаю, —
До гудка в Іальню нашу
Перший прибігаю.

Голова в мене кудлата,
Аж милуються дівчата.
На ввесь цех кричить Оксана,
Що я схожий на Тарзана.

До роботи я завзятий,
Піт тече — працюю.
Цілий вечір під гармошку
Гопака танцюю.

Продуктивність праці я
День у день підвищую.
Верстат крутиться впусту,
Я лежу, висвіщую.

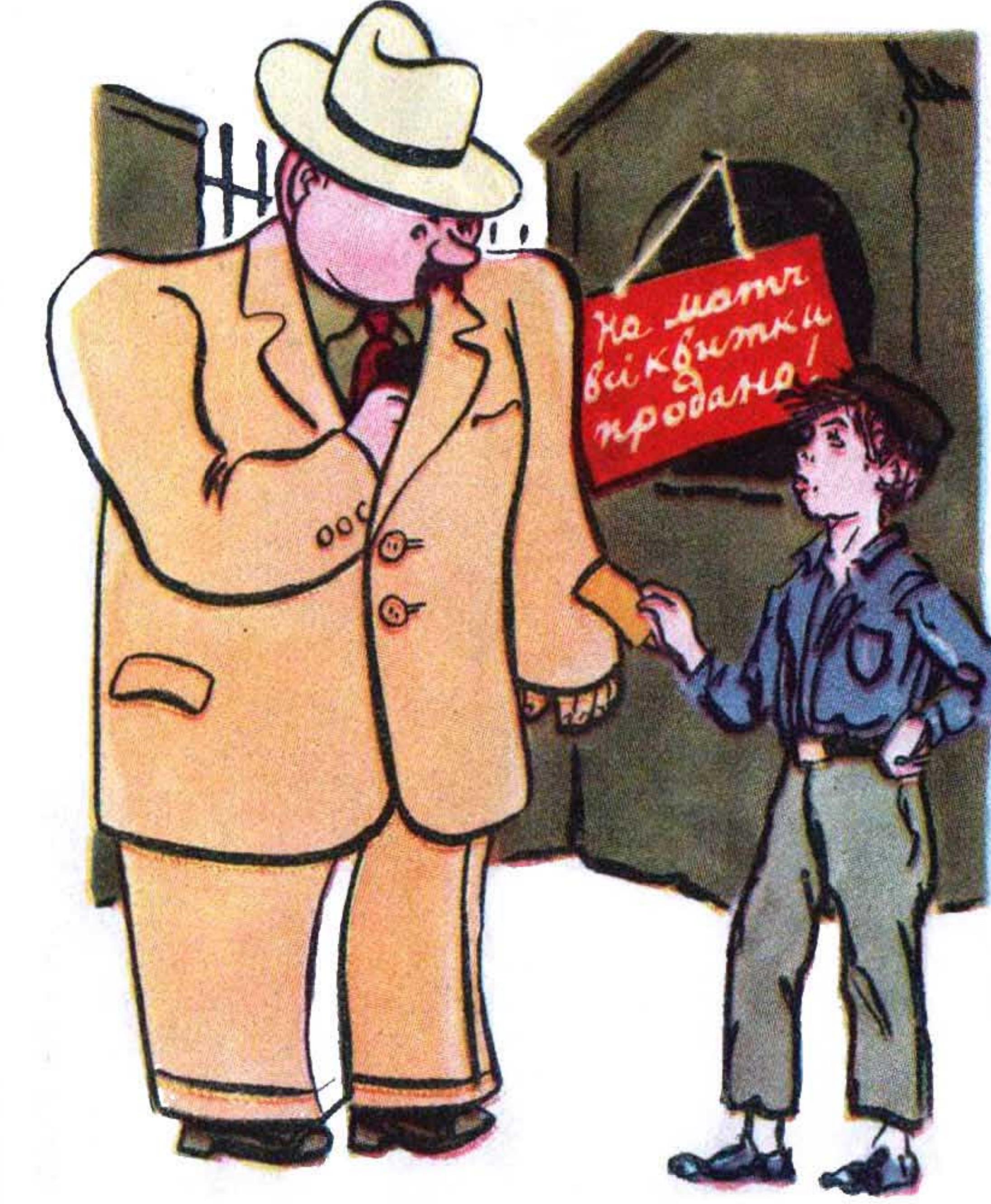
Ох, дожився я до ручки:
Ні авансу, ні получки!
І глузують з мене друзі:
— Так і треба ледаю!

Г. САМОЙЛЕНКО,
робітник заводу «Комуніст».

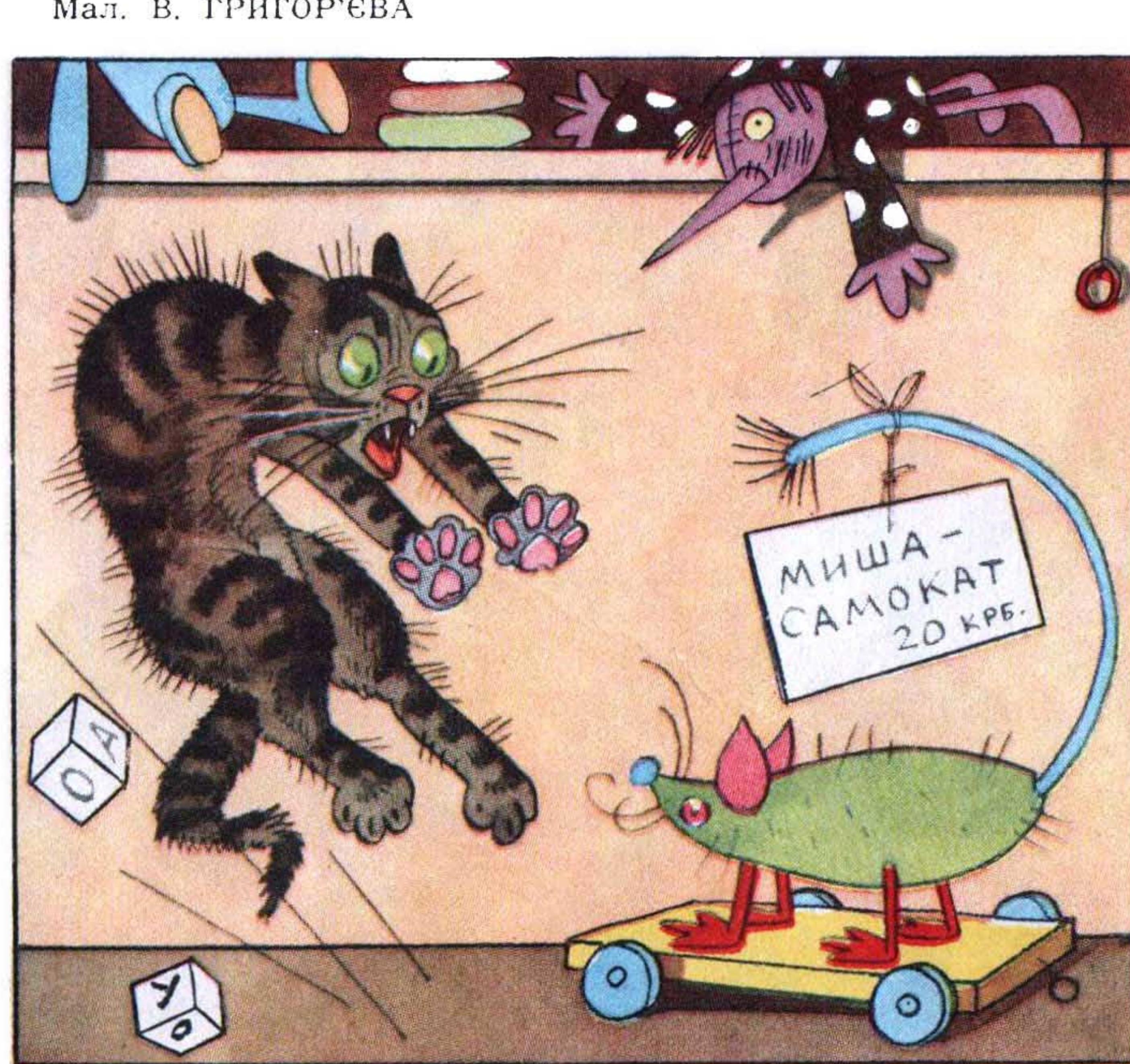
м. Кривий Ріг.

ПЕРЕД ЧЕРГОВИМ МАТЧЕМ

Мал. Л. КАПЛАНА

— Скільки тобі за квиток?
— Півлітра.
— Вистачить і чверткі — ти ще малий!..

Страшний звір.

Не випити в такий день було б просто-таки злочином. Не випити, коли попереду майже місяць відпустки і в кишені майже тисяча карбованців відпускних грошей,— для цього треба бути або божевільним, або зовсім не поважати себе. До того ж, і день був — наче спеціально створений для відпускників. Яскравий, сонячний, напрочуд теплий. Сонце золотило вітрини магазинів, тролейбуси, вуличні ліхтарі. Навіть маленькі калюжки на площі виблискували бадьоро, весело. Позолотило сонце і вивіску: «Закусочна. Закуски. Холодні. Гарячі. Горілка. Пиво. Води. Та інші безалкогольні напої». Петя Халабуда так замінувався вивіскою, що відчув — ні, далі його ноги не понесуть. Та й куди було йти? Чого? Куди поспішати, коли попереду цілий місяць вільного часу?

Він мав намір випити всього-навсього кухоль пива і... може, сто грамів, пончик який-небудь з'їсти, та та се. Але після перших же ста грамів життя показалось таким прекрасним, а закусочна такою затишною, що так швидко покинути її стіни він уже не міг. Петя і так був п'яній від щастя, а тут ще горілка приемно гріла в животі і теплими хвильами хлюпала в голову. Після других ста грамів захотілося обніти і поцілувати весь світ, а після третіх — він так і зробив, повиснувши на

шиї у якогось громадянина, що за сусіднім столиком пив пиво.

— П-папашо! Т-ти розумієш м-мене? Я? Я прошу прощення! Я... Я не образив вас часом? Я прошу прощення...

— Не образив, не образив! Сядь!

— Сядь? Я можу. І дуже на-віть просто. Я сів. С-сів і все. Я тоб-бі, папашо, хочу сказати...

— Та який же я тобі папаша? — Н-не папаша? Д-дуже приємно. Я... я прошу прощення... Я тебе не образив? Так-от, папашо, я значить... я сьогодні у відпустку пішов... Я-ясно? Я, з-зна-значить, відпусткні в кишеню і на цілий місяць...

— Добре, добре.

— То, може, по сто грамів з вами, папашо!

стрій. Він навіть за грішми так не шкодував, як за тими днями. Петя в гурті з собі подібними підмітав вулиці під наглядом міліціонера і рахував години, які йому ще доводилось відсиджувати. Власне, він не «відсиджував», бо ім кожного дня знаходили яку-небудь роботу, але відпусткою це назвати не можна було. Більше всього Петя турбувало, щоб його на вулиці не відізнав хто-небудь із знайомих, і він високо піднімав комір.

Але все минає на світі. Минають дні, минають ночі, миули і ті п'ять днів. І от Петя Халабуда йде по вулиці. Сам іде, без конвою. І душа у нього співає! Про тих п'ять днів забув, і про гроші витрачені. У голові снують думки: «І правильно! Правильно нас, дурнів, вчать! Ще не так треба!.. Дали тобі відпустку, так проводи її як слід, а не пияч. А то, бач, моду взяв! Ці п'ять днів мене багато чому навчили. Тепер буде наука. Треба перебудовувати свій характер!»

До того ж і день був — наче спеціально створений для відпускників. Яскравий, сонячний, напрочуд теплий. Сонце золотило вітрини магазинів, тролейбуси, вуличні ліхтарі. Навіть маленькі калюжки на площі виблискували бадьоро, весело. Позолотило сонце і вивіску: «Закусочна. Закуски. Холодні. Гарячі. Горілка. Пиво. Води. Та інші безалкогольні напої». Петя Халабуда так замінувався вивіскою, що відчув — ні, далі його ноги не понесуть. Та й куди було йти? Чого? Куди поспішати, коли попереду цілий місяць вільного часу?

Ну, хоча б кухоль пива... Що було далі, дивись вище. Все закінчилося так, як і першого разу, з тією тільки різницею, що строк ув'язнення та штраф за побитий посуд і поламані меблі збільшився в арифметичній прогресії.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Я оце повернувся з «дороги на ашафот» і спішу поділитися з тобою своїми враженнями.

Не подумай, що це будуть враження від відомого кінофільму, ні. У нас, у Степанському районі, є дорога з такою назвою. Це та дорога, що веде від районного центра Степані до найближчої заізничної станції Малинськ.

Скільки машин лягло брухтом на цій дорозі! Скільки мук терплять від неї і шоferи і пасажири! Одним тільки райшосдорівцям вона ніяких турбот не завдає. Вони вже, мабуть, і забули, коли цією дорогою їздили.

Прокатав би ти їх, Перче, цією дорогою хоч раз, та так, щоб і вони набралися тут незабутніх вражень!

I. IVАНЧЕНКО.

Ровенська область.

Так проходила і закінчилася відпустка.

Коли Петя Халабуда, худий і блідий, прийшов на роботу, його оточили дружки:

— А-а, Петя!

— Ну, як, відпочив?

— Та, так...

— Кіно? Театри? Екскурсії?

— В основному екскурсії. По вулицях рідного міста.

— Так що ж, Петю, зайдемо після роботи, «замочимо» кінече твоєї відпустки? По кухлеві пива і по сто грамів, га?

Петя повів плечима, як голий на морозі, і заперечливо похитав головою:

— Ні-ні! З якої радості?

Потім зітхнув і, скривившись, додав:

— Хлопці, в кого буде карбованців п'ятдесят до двадцятого, га?

м. Вінниця.

«Гр. Бровар М. Д.

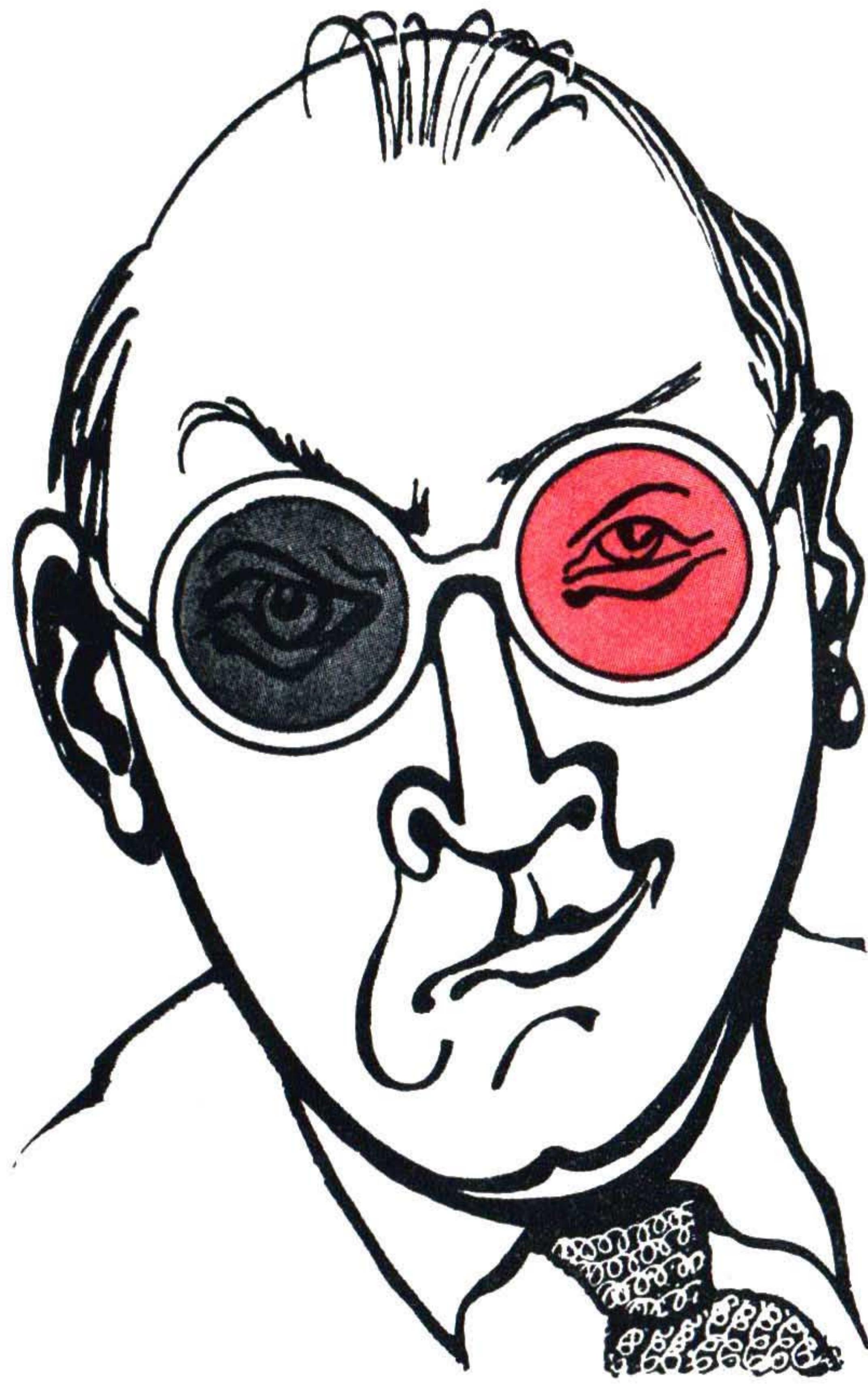
Ворошиловградська область,
Кремінський район,
с. Кр. Попівка.

На Вашу заяву пояснюємо:
згідно закону про державні пенсії, інвалідам дитинства віком до двадцяти років пенсія призначається при наявності двадцяти річного стажу відповідно вікові — жінкам віком 40 років необхідний 7 річний стаж роботи.

Заст. нач. відділу пенсій
Міністерства соціального забезпечення УРСР
М. КУЧА».

Як може двадцятирічна людина мати двадцятирічний стаж роботи, це, мабуть, одному тільки т. Кучі відомо. І то лише в тому випадку, якщо він сам почав працювати в міністерстві зразу ж після появи на білій світ.

Мал. Л. КАПЛАНА

ПОМСТА

Він залиявся до Музи,
Та — відвернулась, пішла,
Дружби відкинувши узи.
Злість його лута взяла.

Довго ходив він сердитий,
Часом не їв і не спав.
Музі поклявсь відомстити —
Гульк — і вже критиком став.

Тільки ж і тут слабкувато
Ішли його творчі діла,
І він до чужого таланту
Лип, як до вовни смола.

Творче лицо його — маска.
В слові — позичене все.
Чус, що хвалят — будь ласка:
Він до небес піднесе.

Книгу хотіть часом огудити —
Він, одчайдушний такий,
Хопить поета за груди,
Грізно показує кий.

Так і ходив у підпряжці
Літ, мабуть, більш десяти.
...Нині він цінить парнасців
Не з переконань, а мсти.

Хвалить маститого — в нього
Меду, аж капає з губ.
Лає співця молодого —
Тут він не критик, а зуб.

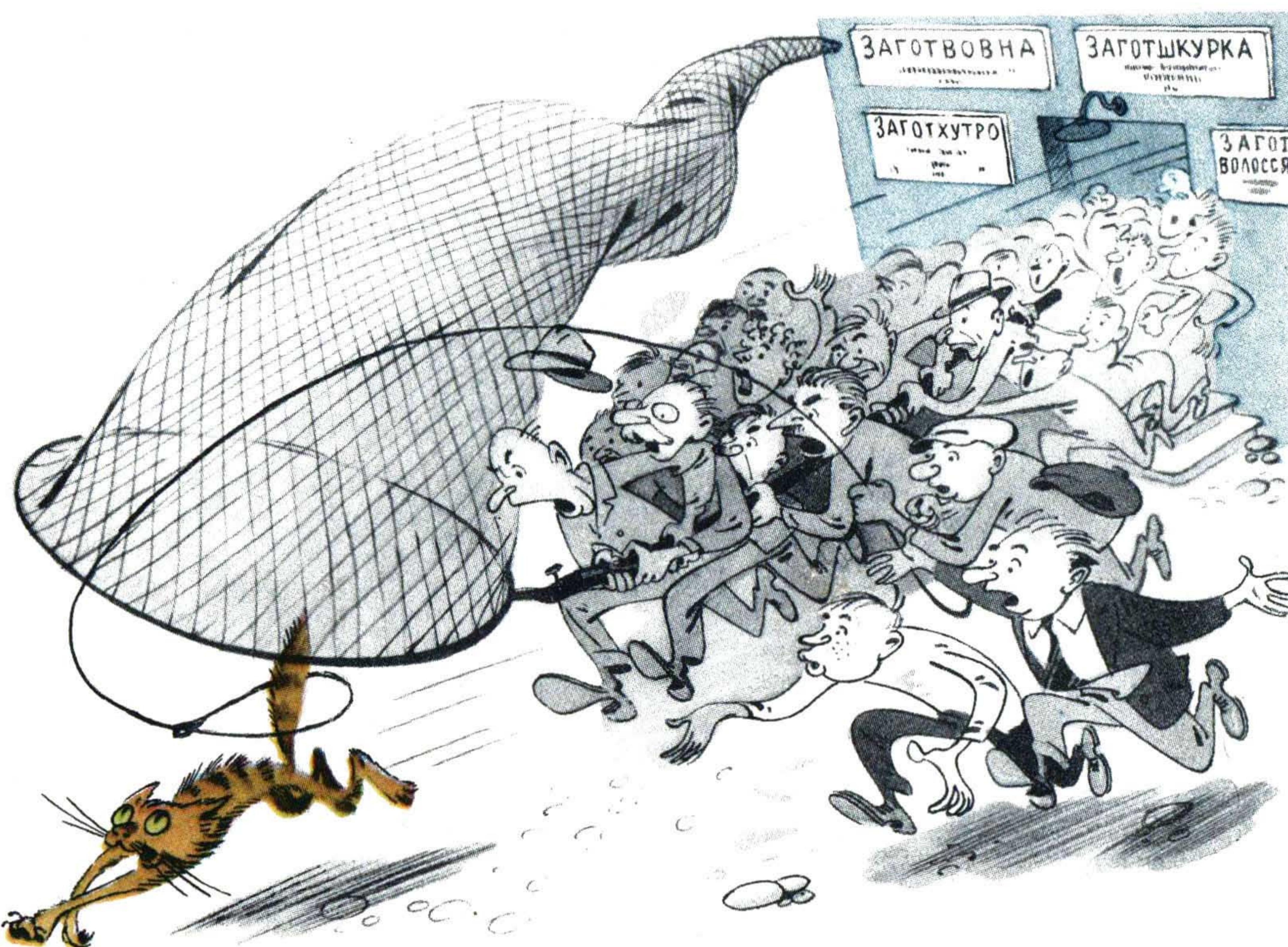
Скаже — укусить неначе.
Голос — як свист батога.
...Муза ображена плаче,
«Критик» радіє:
— Ага-а..

Василь ЛІСНЯК.

ЗАГОТСІТКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У багатьох районах існує розгалужена сітка паралельних заготівельних контор.

— Лови її!

ШАНОВНИЙ ПЕРЦЕ!

Надсилаємо тобі фото, на якому ти побачиш трактор, сівалку й культиватор, призначенні для політехнічного навчання. Ці машини третій рік стоять на подвір'ї Покровської середньої школи під вікном кабінету директора школи т. Сидорова М. П.

Діставалось машинам від усіх стихій — від дощів і вітру, від морозів і снігів, але жодна рука не доторкнулась до них.

А з цієї ж так безжалісно занедбаної техніки можна ще й тепер користь мати. Непогано було б, якби учителі вивели усіх учнів на подвір'я, поставили їх біля іржавих машин і сказали:

— Запам'ятайте, діти, — якщо ви так, як ми разом з директором школи, будете ставитись до техніки, вас люди називатимуть дуже нехорошими словами, наприклад, такими антимеханізатори, безгосподарники, а то й гіршими.

Правда, Перце, корисний та урок був би!

• МЕНЗАРОВ
П. ГУР'ЄВ.

Покровський район,
Ворошиловградської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, як директор заготконтори Валківської райспоживспілки (Харківська область) Кулик К. П. розбазарював рибу, розповідалося у фейлетоні «Валківські рибалки» («Перець» № 23 за 1956 рік).

Після виступу Перця Кулика К. П. з роботи знято.

★ У № 3 журналу за 1957 р. було вміщено фейлетон «Дві мисливські пригоди» про те, як секретар Горлівського міському партії т. Судейко полював там, де полювати заборонено.

Секретар Сталінського обкому КП України т. Білоколос повідомив редакцію, що т. Судейка було викликано до обкому партії і попереджено про неприпустимість подібних вчинків.

★ «Заморочені голови» — під такою назвою у «Перці» № 3 було надруковано замітку про нездівальну роботу юдельні Соколівського цукрозаводу (Крижопільський район).

Як повідомило правління Вінницької облспоживспілки, завідувачу юдельною Лук'янову Л. С. з роботи знято.

★ Теофіпольська райспоживспілка (Хмельницька обл.) з 1955 року не постачила гр. Шевчука М. З. шифером за продану ним державі корову. Про це писалося у листі, надрукованому в № 4 журналу.

Після виступу Перця Шевчук одержав належний йому шифер.

★ У замітці «Засидівся...» («Перець» № 6) писалося про те, що голова колгоспу ім. Хрущова Колибаєв І. П. (с. Шарки на Київщині) не звільняє приміщення сільської Ради, яке він зайняв собі під квартиру.

Секретар Рокитнянського району партії т. Кашуба повідомив редакцію, що протягом травня Колибаєв звільнить приміщення сільради.

★ У тому ж номері журналу було надруковано об'яву про те, що у м. Ратно (Волинь) шлях до райлікарні зовсім розбитий.

Як повідомив голова Ратнівського райвиконкому т. Зубок, на впорядкування згаданого шляху виділено 200.000 крб.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (357) (на українському языку).

Підписано до друку 11.V. 1957 р.

Папір 70×108½=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07121.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 2409. Тираж 175.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

КОЛОНИАЛІЗМ

На всяку гадину є рогатина...

Фотомонтаж Ю. КОЗЮРЕНКА